

PROZA

Jani Virk

Požar

*More li kdo nositi ogenj
v svojih nedrih,
ne da bi njegova obleka
zgorela?*

(Preg 6, 27)

Odrinil je težka lesena vrata svojega ateljeja in stopil na prosto. Na samotni, prašni ulici je lajal pes, veter se je zaganjal v hiše, ulične svetilke so kovinsko zabrnele skoz njegovo ušesno membrano kot zvok oddaljenih tračnic. Na električnih žicah sta se v vetru zibala dva ptiča, avto, ki je z medlimi žarometi razsvetlil cesto, je za seboj dvigoval oblake prahu, ki so se vrtinčili v mračen večer. Zaril se je v plašč, čez usta je potegnil šal in počasi stopil proti mestu. Od nekod je pršela rdečkasta kopasta svetloba, prodirala vanj in mu razjedala spomin. Podobe so se luščile in sesipale vase, njihovi strti obrisi so kot naplavljenе ribje kosti ležali pod vznožjem sanjske gore, razbrazdane od hudournikov in silovitih strel. Poznal jo je, goro, mogočno in čisto, od vedno je bila v njem. Ni vedel za njeno ime in domovino, vendar ni nikoli dvomil, da nekje v resnici obstaja in ga čaka; ko jo je tega dne zjutraj zagledal na steklu turistične agencije, sploh ni bil presenečen, ampak je to razumel kot dolgo pričakovani znak, naj gre proti njej. Zamaknjeno kot zapornik, ki ga po tednih samice spustijo pod jasno nebo, je strmel v mehke, prelivajoč se stik barv na plakatu, sivino skal, belino snega, modrino neba.

Vedel je: to je bilo, kar ga je čakalo, to je bilo, kar je iskal, izhod, rešitev pred tem, kar ga je ogrožalo; ogenj, ki ga je žgal od znotraj, ogenj, ki ga je žgal od zunaj, njegova koža, opečena od dolgega padanja mimo sonca, pomrznjena od padcev v globoko, hladno temo; njegova duša, hlapi

njegove duše, ujeti v komaj še zaznavno obliko, pršeči po njegovem telesu, izginjajoči v trdo tkivo sivih dni.

Rudi ni bil človek, ki bi se bal odločitev. Ko je tistega hladnega jesenskega jutra v izložbenem oknu turistične agencije zagledal podobo mogočne, kopaste gore, je brez razmišljanja zavil skozi vrata in zahteval prospekt o potovanju.

"Nimamo prospekta," je rekla mlada svetlolasa uslužbenka, "pripravljamo šele prvo, testno potovanje. Cena je tokrat zelo ugodna in samo še dve prosti mesti imamo."

Rudi je vdihnil njen parfum, s pogledom je šel po njenem telesu, bila je njegov tip, ženska z nežnim, finim obrazom, lepimi prsti, majhno, lepo oblikovano postavo in s pravilnimi, polnimi prsmi. "Dober model za akt," je samodejno pomislil.

"Je to vse, kar mi lahko poveste?" je vprašal in poskušal ujeti njen pogled.

Zdrsela je mimo njegovega obraza in se zazrla proti vratom. Rudi je pogledal čez ramo; nikogar ni bilo tam.

"Ne," je rekla brezbrizno v prazno. "Sedem dni traja vožnja s spalnikom, v Aziji vagone preklopijo na drugo lokomotivo, deset dni ostanete na gori in potem se spet sedem dni vozite s spalnikom. Hrana je zagotovljena za ves čas poti, cena za osebo sedemsto mark." Za hip je zastala, z roko segla na polico, vzela list papirja in nadaljevala: "Tule pa imate seznam, kaj vse morate vzeti s sabo in proti čemu se morate cepiti." Na njeni mizi je zazvonil telefon, dvignila ga je in se, preveč naveličano in nejevoljno za svoja leta in za povsem znosno dopoldansko uro, pogovarjala s stranko. Na računalniku je živčno menjavala gesla, šoba na njenem obrazu in top, napet pogled iz oči sta pričala, da nekaj ni prav. Rudija je privlačila jezna energija njenega obraza, nikamor se mu ni mudilo, opazoval jo je in ocenjeval. "Za sabo ima najbrž neuspešen študij jezikov," je premišljeval, "priložnostno je delala kot hostesa po raznih sejnih in v poletni sezoni v recepciji kakšnega hotela, tu in tam se je, čeprav je imela stalnega starejšega prijatelja z dobrim avtomobilom, pustila povaljati kakšnemu tujcu, za darilo ali denar; škoda, lepa je, take hočejo vedno prehitro doseči vse, narobe razumejo stvari, domišljajo si, da jih imajo ljudje radi, zaženejo se prehitro in previsoko in potem jih izrabijo in potolčejo, če ima kakšna med njimi sreča, jo v padcu navzdol prestreže povsem normalen in pošten moški in jo reši v lep in dolgočasen zakon, ampak takšnih moških je danes malo in vedno manj jih bo, v modi so svinje in večina žensk se je temu brez težav povsem

prilagodila."

Potrpežljivo je čakal, da se je nehala pogovarjati. Ko je odložila slušalko, ga je pogledala nekam med trebuh in brado.

"Še nisva končala?" je vprašala z nesramnim glasom mlade ženske, ki ima težave zaradi ljubimca, ki je, ali zaradi ljubimca, ki ga ni. Ponavadi je ob takih tonih vzrojil in žensko ozmerjal, tokrat pa se je zadržal. Njena nesramnost se mu je zdela zanimiva in privlačna, za njo je čutil zatrto toplino ženske, njen glas je bil kot počena melodija račjega gaganja na vodni gladini, mikalo ga je, da bi z enim samim udarcem razbil razdaljo med njima in prodrl v njen svet, malo je manjkalo, da je ni z roko prijel okrog našobljenih ustnic kot mladega psa za smrček in ji pogrizljal ustnic.

"Rezerviral bom za dve osebi," je rekel Rudi povsem hladno.

"Za dve?" je vprašala navajeno, brez vsakega namena.

"Ja, za dve," je odvrnil. "Je kaj narobe?"

"Ne," je rekla, "zakaj bi bilo?"

Pravzaprav je v tistem trenutku sam pomislil, da je nekaj narobe. Nikoli ni premišljeval, da bi se na svojo goro odpravil z ženo ali s kom drugim in niti sam ni vedel, odkod je vanj tako samoumevno prodrla dvojina.

"Dobro," je rekel po premolku, "dobiti moram še ženo in čez kakšno uro ali dve lahko potrdim rezervacijo. Je to v redu?"

"Ja," je rekla, vzela v roke pisalo in čakala, da ji pove svoje in ženino ime. Ni ga gledala, z živčnim in napetim pogledom je strmela v prijavno polo; smešno se mu je zdelo njeno odločno in muhasto vedenje, ravno toliko moške objestnosti je še bilo v njem, da jo je pustil nekaj časa čakati v njeni ošabni drži, preden ji je narekoval obe imeni.

"Na koga naj se obrnem, ko pokličem," je vprašal proti njej, ko je že vstal in se pripravil za odhod.

"Name," je rekla, dvignila telefonsko slušalko in s prstom začela pritiskati na gumbe.

Zasmejal se je.

"In kdo ste vi?"

"Petra," je nosljaje rekla s samoljubno nežnostjo in tako, kot da bi to morali vendar vsi vedeti.

"Petra," je med potjo oponašajoče nosljal njeno ime, "Petra, Petra," je nosljal, ko je odrinil steklena vrata poslovne stavbe in po hladnih marmornatih ploščah stopil mimo recepcije k telefonu. Dvignil je slušalko in zavrtel številke.

"Sandra?" je vprašal, ko je slišal, da je klicni signal utihnil. "Kaj je," je

rekla v slušalko, "nisi v ateljeju? Je kaj narobe?"

"Ne," je odgovoril, "čakam te pri vratarju, pridi dol."

Rudi je sovražil polteni vonj sprejemnice izvozno-uvoznega podjetja, pri katerem je bila njegova žena zaposlena kot pravnica, težko je prenašal pogled na gladko obrite, zlikane in poškropljene moške in na ženske, skrite za sloje pudra. Vedno se je spraševal, kako je mogoče, da se vse to ni dotaknilo Sandre, da se je ni prijel zoprn kiselnast vonj teh ljudi, s katerimi sam ne bi hotel imeti nobenega opravka, kot se je tudi pogosto spraševal, kako to, da vztraja pri njem, ki je cele dneve preživel v svojem ateljeju, večino večerov in dober del noči pa pohajkoval in blodil naokrog in sam ali v pivski družbi premleval o življenju in smrti, o ženskah in o večnosti, o Bogu, ki najbrž je ali pa ga tudi ni. Čakajoč v hladni marmornati sprejemnici, je premišljeval, da svoje žene pravzaprav sploh ne pozna. Poskušal jo je razumeti nekje na površini, globlje pa se niti ni želel spuščati, saj se je sprijaznil s tem, da se ona tako doma kot v službi neprestano ukvarja s stvarmi, ki so rešljive, on pa se je najraje ukvarjal s stvarmi, ki jim ni bilo mogoče priti do konca, ker je vsakršne konce bolj ali manj sovražil, saj konec, kot je pogosto premišljeval, ni drugega kot majhna nepreklicna smrt, in tudi svoje slike je večinoma puščal nedokončane.

Včasih mu je bilo slabo od globokih, nerešljivih vprašanj, s katerimi se je ukvarjal, saj so bile stvari po drugi strani povsem preproste, življenje je bilo tu do roba in smrt malce dlje, čez rob, nebo je bilo zgoraj in zemlja spodaj, Bog je bil nekje tako neskončno daleč in drugje, da je bilo za zemeljske težave čisto vseeno, če ga ne bi bilo, in ženske so bile pasti, v katere se je kdaj pa kdaj ujel, v katere je prostovoljno skakal z veseljem idiota, ki se v življenju ne more ničesar naučiti, in se je potem s skrajnimi napori komaj še lahko vračal k Sandri, brez katere bi se že zdavnaj dokončno zapil, brez katere ne bi mogel najti tistega zasilnega notranjega ravnotežja, ko je lahko vsaj slikal, dneve in dneve slikal, mesece in mesece slikal, dokler ga ni spet vžgala kakšna mlada, lepa ženska, v kateri je najprej iskal lepoto linij in oblik in kmalu tudi toploto kože, s katero se je na začetku igral in je zabaval sebe in njo in se na koncu tako nepremišljeno, neumno in manično zapletel, da cele tedne ni počel drugega, kot da jo je božal na divanu v svojem ateljeju in z njo spal.

S temi svojimi razmerji je vedno trčil v beton, nobene prave obrambe ni imel pred njimi, ovijala so ga in mehčala, da je postala njegova pamet nazadnje povsem neuporabna in mu je povsod rinilo ven le še srce, meseno in krvavo, utripajoče kot zamolklo tiktakanje stare baročne ure, in se mu je ves svet povsem oddaljil in razsul. S skrajnimi napori in z grobstvo, ki si

je njegove ljubice niso zaslužile, je razdiral svoja prenapeta razmerja in se zatekal v popolno pijanost, kjer se je vse zravnilo in je bolečina počasi potonila kot truplo ptice v močvirju. Ničkolikokrat si je obljubil, da bo s tem prenehal, vendar nikoli ni zdržal dlje časa, njegova volja se je že zdavnaj razlila čez rob telesa in njegovo meseno srce je preraslo sledi pameti.

Do Sandrinega prihoda se je trudil z vratarjem, ki se je na vsak način hotel z njim pogovarjati in resnično mu je odleglo, ko je vsa mladostna in nasmejana iz dvigala stopila proti njemu. "Če bi jo videl prvič," je za hip pomislil, "bi se takoj zaljubil vanjo." Odšla sta v bližnji lokal in tam jo je po dolgem pogovoru prepričal, da s potovanjem misli resno in da na vsak način želi oditi skupaj z njo, čeprav je bil pripravljen odpotovati tudi sam. Vendar je ob misli, da bi šel sam, v sebi čutil majhen, nerazložljiv strah in vztrajal je, dokler Sandra ni popustila. Njena privolitev ga je pomirila in kasneje je po krajšem potepanju po mestu, med katerim je klical v turistično agencijo, preostanek dneva preživel med potprežljivim delom v ateljeju.

Ko se je zvečer iz ateljeja, preurejenega gospodarskega poslopja propadle predmestne kmetije, po prašni makadamski cesti peš vračal proti domu, je bil kljub vetru, ki se mu je upiral v prsi, njegov korak lahek. Od nekod je nanj sijala svetloba, počutil se je, kot bi hodil po dlani velikega mehkega angela, majhen človeček, majhna končna duša v neskončnem obzorju, krhko steblo večnosti, ki je iz njega poganjalo skoz prašni makadam ulice, skoz nebo in ugasle zvezde, ki jih ni bilo več in so le še oddajale svojo svetlobo, kot slike slavnih mojstrov, ki so še desetletja in stoletja potem, ko so njihovi avtorji sprhneli v zemljo, svojo svetlobo pršele med ljudi. "En droben trenutek," je premišljeval skrit v svoj plašč, ko je s pogledom drsel po razsvetljenih hišah, "en sam samcat hip in vse to izgine za vedno, hiše postanejo skladovnice prahu, ljudje v njih nikogaršnji spomin in ena sama neskončna praznina zavlada vsemu, do konca brez konca, do bobneče tišine, in en sam samcat vdih Boga potem zadošča, da so povsod zopet barve in oblike, da se ljudje ljubijo in pobijajo na žametni preprogi časa in da duše na koncu zaplešejo skoz plasti sveta."

Proti njemu je pritekel pes in se lajajoče zaganjal vanj. Rudi je stegnil roko, da bi ga pobožal in umiril, vendar je pes šavsnil proti roki in z zobmi zgrabil rokav njegovega plašča. Rudi je iz sebe spravil grozeč lajajoč glas, pes je spustil plašč, nekajkrat renčeče ritensko poskočil in jo ucvril proti hišam. Sklonil se je, pobral kamen in ga vrgel za psom, zaslišal se je zamolkel pločevinast zvok, ko je kamen priletel v zabojnik za smeti.

Pogledal je na uro, ni še bila osem, do doma je imel dobrih dvajset minut hoje, redko se je zgodilo, da je med tednom domov prišel pred deseto.

Čas do potovanja je Rudiju minil prehitro. Želel je dokončati nekaj začelih slik in je cele dneve prebil v ateljeju. Vedno, tudi če se je kam odpeljal le za dva ali tri dni, se je bal, da se mu bo kaj zgodilo in bo pustil stvari nedokončane. Vendar niti za hip ni zares pomislil, da bi se odpovedal svoji gori, takšne tesnobne občutke je poznal že dolgo in njegova panična moška intuicija je v podobnih primerih vedno zgrešila.

V nasprotju z Rudijem, ki ga je iztekajoči čas dušil, pa je Sandra, ki se je najprej s težavo in še to le zaradi moža sprijaznila s potovanjem, vedno bolj veselo in sproščeno pričakovala dan odhoda. V službi je uredila vse potrebno in se s svojimi starši do najmanjše podrobnosti dogovorila, kako naj v času njune odotnosti ravnata z otrokoma, in ko je videla, v kakšnem stanju je Rudi, je prevzela in z lahkoto opravila tudi vse tisto, kar naj bi po pogovoru sicer naredil on.

Skupina tridesetih turistov in petih vodnikov je na pot odšla sredi novembra. Takoj ko je vlak odpeljal, je Rudija tesnoba minila, s Sandro sta se umaknila v spalni vagon in se večino časa pogovarjala ali pa brala knjige. Drugi dan vožnje je Rudi v jedilnem vagonu opazil, da je med vodniki tudi Petra, svetlolaska iz turistične agencije. Dobro se je spominjal njenega smešnega, ošabnega vedenja, zato se je začudil, ko mu je čez dve mizi poslala prijazen nasmešek. Pokazal je, da ga je sprejel, in nič več. Obrnil se je k Sandri in nadaljeval pogovor z njo.

Prvi dnevi potovanja so jima minili tako prijetno, da se Rudi ni spominjal, da bi po poroki kdaj skupaj preživljala lepše dni. Ure in ure sta ležeč drug ob drugem gledala skoz okno drvečega vlaka, molčala in potem kdaj zdrsula v dolg, topel pogovor. Rudi je Sandri razlagal o gori iz svojega spomina in o biblijski gori, h kateri sta bila namenjena, na kateri naj bi bili, kot je zdaj vedel, ostanki Noetove ladje, božje posode za človeška in živalska bitja. Sandra ni verjela v biblijsko zgodbo o potopu in Noetu, vendar ga to ni motilo, zadoščalo mu je, da je vedel, da se peljeta proti gori, ki se je, kot je premišljeval, že od vedno dvigovala v njem, stolp miru in lepote sredi morastih sanj, pijanskih blodenj in obupanih premišljevanj.

Edino, kar je Rudija vznemirjalo in spravljal v slabo voljo med mirnim in prijetnim drsenjem po tujih pokrajinah, je bilo Petrino neprestano spogledovanje z njim. Jasno mu je bilo, da ona ve, da je na potovanju s svojo ženo, neokusno se mu je zdelo, da ga draži na tak način in tu in tam

je proti njej vrgel prezirljiv pogled, ki pa jo je ponavadi le spodbudil k še bolj nesramnemu spogledovanju. V njem se je zgoščevala kri, postajal je živčen, hotel je imeti svoj mir, hotel se je povsem posvetiti Sandri in končno od sebe pahnuti tisto drugo življenje, ki ga je cepilo na dva dela, zaradi katerega je imel v sebi dva moška, zaradi katerega sta v njem rasli dve srci. Sandra je zaznala njegovo vznemirjenost, a zanjo ni bila nič nenavadnega; vedela je, da ga vedno kaj preganja in vznemirja, ni pričakovala, da bo ves čas potovanja tako pozoren do nje in zgovoren, kot je bil prve tri dni.

Četrto noč v vlaku Rudi ni mogel zatisniti oči. Poslušal je Sandrino hrčkasto dihanje, gledal njen mirni obraz v spanju in redke luči v bežeči pokrajini. Preklinjal je žensko, ki ga je dražila in je zdaj verjetno nekaj kupejev stran mirno spala. Ni mogel brez misli nanjo, potihoma jo je zmerjal z najbolj umazanimi in trdimi kletvicami, hkrati pa si je predstavljal, kako jo počasi slači, jo ljubkuje in potem spi z njo. Premetaval se je na svoji postelji, vedel je, da ne bo mogel zaspati, že pred leti je zaradi hude pljučnice nehal kaditi, vendar si je silovito zaželel, da bi kje dobil cigaret in ga v miru pokadil na hodniku, počasi je zdrsnil s postelje, se obul, potihoma odprl vrata in oddrsal iz kupeja. V večini kupejev je bila luč ugasnjena, le proti koncu hodnika je nekje še gorela. Stopil je do njega, zavesa je bila zagnjena in ni mogel videti, kdo je v njem. Zavonjal je cigaretni dim, nekaj časa je premišljeval in čakal, potem je potrkal. Nobenega odziva ni bilo, čez čas je potrkal še močneje in kmalu je kovinsko škrtnilo; vrata so počasi zdrsnila in se odprla. Pred njim je s cigareto v roki stala Petra, pogledal je mimo nje in ugotovil, da je v kupeju sama.

"Vedela sem, da boš prišel," je rekla in lagodno našobila ustnice; nikoli ni tepel žensk, a tokrat ga je prijelo, da bi ji primazal klofuto, hkrati pa se je komaj premagal, da je ni zgrabil za vrat in se prisesal na njene ustnice.

Nepremično je stal pred kupejem, ne da bi karkoli rekel.

"Bojiš se," je rekla, "ne želim te strašiti, od daleč si videti bolj pogumen. Saj veš, če želiš, lahko greš."

Na robu jezika je imel kletvico, skoz zobe jo je spustil proti njej. "Prosim?" je vprašala, "nisem te dobro slišala," je rekla z glasom, da je vedel, da ga je slišala. "Imaš cigareto?" je vprašal s pritajenim glasom. "Ne jezikaj in ne izzivaj," je nadaljeval, "raztrgal te bom in uničil, ne igray se z mano."

Glasno se je zasmejala, zdrznil se je in pogledal po hodniku.

"Vidiš, bojiš se," je rekla, "stopi noter, nič ti ne bom naredila."

Jasno mu je bilo, kaj se bo zgodilo, če bo šel noter, vendar se ni mogel več upreti, bilo je prepozno. Vstopil je in za seboj zaprl vrata, s police je vzal njene cigarete, eno izvlekel iz škatlice in jo dal v usta. Obrnil se je proti

njej, stala je na dosegu njegove roke, stegnil jo je in s prsti pod vratom zdrsel za njeno srajco. Zataknil se je za verižico, potegnil je žensko k sebi in verižica se je zableščala v brleči svetlobi s stropa, iz ust je spustil neprižgano cigareto, z zobmi je zgrabil mehko kožo njenega vratu, zastokala je in ga potisnila proti postelji, slekel jo je in zvalila sta se na posteljo in dolgo, dolgo je lahko poslušal, kako njeno stokanje prekinja drdranje tračnic. Potem sta zaspala in šele proti jutru se je vrnil k Sandri. Bila je zbudena, vprašujoče ga je pogledala.

"Je kaj narobe?" ga je vprašala.

"Ne," je odgovoril, "z nekim tipom od osebja sem igral šah."

Verjela mu je, ni videla razloga, zakaj mu ne bi.

Naslednje tri noči se je vsakič za nekaj ur odtihotapil k Petri in spal z njo, kot da bi bil to edini smisel življenja, kot da bi bilo njeno golo telo edini kraj na tem svetu, kjer človek lahko čuti življenje. Poznal je ta prekleti občutek večnosti, položen v žensko telo, ni se mu mogel, niti se mu ni hotel upirati. Preklinjal je svojo šibkost, edino rešitev je videl v tem, da se vožnja konča in dnevi hoje na goro ob Sandri iz njega izženejo hudiča.

Po sedmih dneh vožnje je vlak pripeljal na planoto, obkroženo z visokimi vrhovi. Naletaval je gost, moker sneg in karavana turistov je namesto običajnih treh do vzočja gore in do naselja lesenih kolib hodila šest ur. V kolibah so jih čakale zakurjene železne peči, vodnik je ljudi klical po imenih in jih razporejal po pet. Rudi in Sandra sta se znašla v skupini z mlajšim parom in s Petro, kar se Rudiju ni zdelo naključje.

Zaradi nenehnega naletavanja snega se odprava po treh dneh, predvidenih za privajanje na redki višinski zrak, ni napotila proti vrhu gore in Rudi je postajal nestrpen. Skoz goste snežne oblake niti za hip ni videl grebena, kaj šele vrha gore, po podobi iz spomina in s fotografij je vedel, kakšen je videti, in ob dobrem vremenu bi ga lahko videl, zaradi sneženja pa ga ni, in to ga je spravljal v nejevoljo, kot ga je spravljal v bes, da je Petra neprestano opazovala njegovo početje in se je na skupnih ležiščih v kolibi namestila obenj, čeprav je imel na drugi strani tik ob sebi Sandro in je bilo jasno, da si ne sme ničesar privoščiti.

Tudi četrti dan se vreme ni kaj dosti izboljšalo, z neba je pršel droben leden dež in odhod proti vrhu je bil ponovno prestavljen. Rudi je bil slabe volje, izognil se je vsakodnevemu privajalnemu sprehodu po pokrajini, ostal je v kolibi in opazoval, kako se je kolona turistov po snegu vzpenjala v hrib. Nekaj časa je še lahko razbral, katera od postav je Sandra, kmalu pa so vsi ljudje v koloni postali enake temne pike, počasi izginjajoče v belino.

Po majavi leseni lestvi se je povzpел na skupna ležišča in zadremal. V

težkih, morastih sanjah so se z njegovih slik luščile barve in padale v veliksanske bele vrtince snega, zeblo ga je in nagonsko se je zaril še globlje v spalno vrečo. V polsnu se mu je zazdelo, da sliši škripanje lestve, hotel je reči Sandra, vendar je rekel Petra, k njemu je prišla ženska in ga začela slatičiti, ni odprl oči, na pol omotičen je ležal na po vlagi zaudarjajoči žimnici, na sebi je začutil golo žensko telo, ki se je privijalo nanj in se hotelo združiti z njegovim, v halucinacijskih valovih ugodja in toplote je, kot se mu je zdelo, z žensko spal neskončno dolgo in v zakritem, nevarnem polsnu mu je postajalo vedno bolj toplo. Nenadoma se mu je zazdelo, da je okrog njega ena sama brezmejna toplota, zaslišal je krik in odprl oči, krik je bil njegov in še enkrat je z očmi, razprtimi od groze, kriknil v zublje, ki so kot ogromni živalski jeziki poganjali proti njemu iz lesa vsenaokrog, zlezel je iz goreče vreče, stopil je na rob skupnih ležišč do lestve, goreč les pod njim se je udrl in padel je v globino, počasi se je zavrtel v zraku, lahko je še videl, kako gori njegova obleka, in zdelo se mu je, da neskončno dolgo gleda baklo svojega telesa, ki je plavala po zraku in potem zamolklo priletela ob tla, da so se iskre razprhnile kot roji kresnic, in pega njegove zavesti je za vedno ugasnila, njegovo telo pa je izgorevalo hitro in dokončno, kot izgoreva strast.